

LA REALITAT OCULTA

HA ARRIBAT EL MOMENT DE L'ESPERANTO?

L'actual crisi sanitària del coronavirus és també una fortíssima crisi social, econòmica i de valors que manté en la incertesa i en la inseguretat totes les societats. Quines seran les conseqüències d'aquesta crisi per a la gent? De moment és una incògnita, però si les estructures econòmiques i de poder actuals es mantenen, l'empobriment i el sotmetiment de les classes treballadores pot empitjorar encara molt més. Ara seria el moment d'intentar construir unes societats més equilibrades i més justes, on els homes i les dones gaudissin d'una veritable llibertat i solidaritat.

Aquesta crisi ens recorda una altra època al nostre país en la que es va produir una cruenta crisi social i política, que molt poc temps després va desencadenar la segona guerra mundial. Durant la segona República, moviments transformadors com l'esperantisme, estaven profundament arrelats a Catalunya. Era una època d'incertesa, però també d'esperança en que la llengua internacional era molt present entre les classes populars i obreres i s'ensenyava en ateneus i escoles.

L'esperanto era, en aquells temps, un mitjà de comunicació entre els pobles, alhora que també servia per a impedir els imperialismes culturals i lingüístics de les grans potències del moment. Servia, també, de vehicle de comunicació d'una revolució a escala planetària en que els protagonistes fossin les classes treballadores. Malauradament, no va ser possible a Catalunya a causa del triomf del feixisme i a nivell mundial per totes les ideologies autoritàries i els interessos capitalistes i imperialistes que els van succeir.

En l'actual dilema que es troba la humanitat, els valors humanístics i solidaris que porta implícits l'esperantisme ajudarien a anar cap un món, després del confinament, més conscient de que formem, tots, part de la mateixa espècie i per tant, les relacions entre els diversos pobles i col·lectius haurien de ser d'igual a igual, de cooperació i ajuda mútua i no com fins ara, de dominació d'uns pocs sobre els altres.

L'esperanto encara és una llengua viva i utilitzada per moltíssimes persones. Segueix sent un instrument força útil per portar a la pràctica aquests valors i, a hores d'ara, que ja hi ha una bona part de la població mundial confinada, es podria aprofitar aquesta circumstància pel seu aprenentatge arreu del món. No oblidem que essent una llengua racional i sense excepcions, és més fàcil d'aprendre que els altres idiomes.

LA KINTA FORKA

COVID-19: L'ALTRA «DERROTA»

El mot "crisi" no defineix prou la situació actual. Catalunya ho viu amb una desil·lusió tan profunda com la que va viure l'octubre del 2018. Pensàvem tenir el millor sistema sanitari del món, com llavors estàvem convençuts de tenir la independència a la mà.

Tot es va ensorrar a una velocitat inimaginable. Ens preguntàvem per què Catalunya no tenia recolzament internacional, per què no tenia un pla concret per assolir la independència, per què els polítics fugien o anaven a la presó sense lluitar.

Avui, ens preguntem per què no hi ha prou màscares, per què no hi ha suficients respiradors artificials, per què Catalunya es veu impossibilitada d'importar productes reactius per fer proves de detecció.

Els responsables de la sanitat perden el temps discutint qüestions d'intendència que no existirien si el sistema sanitari català fos el millor del món. Però no ho és. Ni Catalunya és un gran país, sinó una petita nació, plena d'orgull i pretensió. I davant un virus microscòpic, l'orgull i la pretensió, són inútils.

La pregunta que fem és per què un tal desastre. No deixem de pensar en la derrota del Procés, i preguntar-nos com va ser possible. I la catàstrofe actual ens dona la resposta: incompetència, desorganització, manca de visió a llarg termini, improvisació. En resum: nul·litat dels nostres dirigents, i en particular dels responsables del sistema sanitari català.

Aquests responsables entraran a la història com hi van entrar els polítics de l'avortada República Catalana del 2018: Com una casta de tècnics impregnats d'orgull que, davant el coronavirus, porten anys d'endarreriment, el mateix que portaven els polítics del 2018 oferint un Procés inexistent.

Però els que paguen el preu són els nostres nombrosos morts com també els metges i sanitaris que s'hi han deixat la pell obligats a cometre errors per manca de material sanitari.

EL CONVIDAT

ÀCRATES AL PODER

Ens trobem al "metro". No som essencials però treballem. La seva mascareta és de color vermell i negre. Perdoni, vostè és anarquista, oi?

Cony que n'ets de llest, company. A través de la mascareta s'endevina una cara de vell murri.

I vostès no haurien d'estar cremant esglésies a hores d'ara?

Les esglésies ja cremen soles.

O afusellant gent pel carrer... No sé, alguna cosa típicament anarquista.

A alguns ja m'agradaria ja, però no és el moment.

Jo, és que estic molt decebut amb els anarquistes perquè dedicar-se a fer recol·lectes i tómbols per comprar material sanitari, em sembla molt poc revolucionari.

Menys revolucionari és regalar a cada donant una estampeta del "Cristu de Lepantu", i funciona.

Com canvien els temps, eh iaio?

No t'ho pensis, company. És el de sempre. El poder, aplaudeix als sanitaris des dels balcons però els deixa en pilotes i nosaltres els comprem el material que necessiten per no morir com a polls.

Li diré al meu papa. Pensi que quan sent parlar de vostès, li agafa un cobriment de cor. Doncs digui-li que has parlat amb mi, a veure si s'hi queda d'una vegada. Per tenir un pare així, és millor sortir de la inclusa després d'haver-se follat les set monges del convent.

Ara, ara surt la seva veritable essència àcrata.

Company, ves a fer punyetes. I que Déu et guardi.

